

XII. évfolyam, 2. különszám – 2011. március



Semmelweis Egyetem

A Semmelweis Egyetem hallgatóinak és közalkalmazottainak lapja

alkoss 2011



Bevezető

Az idei évben új formában és új névvel, mint Semmelweis Tavaszi Fesztivál került megrendezésre a már jól ismert Kulturális Napok rendezvénysorozat, melyet az Általános Orvostudományi Kar Hallgatói Önkormányzata, az Instruktor Öntevékeny Csoport és a Korányi Frigyes Szakkollégium közösen szervez. Természetesen nem maradhatott el a sokszínű programok közül az Alkoss! Képzőművészeti és Irodalmi pályázat sem (További rendezvények: Semmelweis Est, Virtuózok Viadala, Táncverseny, Versmondó- és Kazinczy Szép Magyar Beszéd Verseny.), ahol egyetemünk tehetséges polgárainak alkotásait vártuk „Nexus – Kapcsolatok” témában. Ebben a tanévben is kiváló zsűri értékelt a beérkezett pályaműveket, akiknek munkáját ez úton is köszönöm, a magam és szervező társaim nevében. Irodalmi kategóriában Tamás Anikó, Dr. Kopper László egyetemi tanár és Jancsó Kornél újságíró, képzőművészet kategóriában Szekeres Erzsébet iparművész és Dr. Táncos László, a Semmelweis Kiadó és Multimédia Stúdió igazgatója zsűrizett.

Nagy örömünkre szolgált, hogy a kultúra és a művészetek iránti elhivatottság nem lankad egyetemünkön, s vannak pályázóink, kik immáron évek óta kitartanak mellettünk.

Minden kedves pályázónknak kitartást a további munkához és sok sikert kívánok az élethez, olvasóinknak pedig kellemes időtöltést az idei Alkoss! Kiadvány olvasásához.

Halász Vanda
szervező

Alkoss!

A címben megfogalmazott felszólítás, hogy „Alkoss!”, nagy becsapást hordoz magában. Azt hihetnénk, hogy ez olyan egyszerű, kis dolog. Felkelünk, fogat mosunk, reggelizünk, és elkezdünk alkotni. Na nem! Ez nem megy mindig így.

Kiragadni a nagy történetből egy olyan részt, amit tisztán, pontosan és hitelesen akarunk elmesélni, rendkívül nehéz. Nem elég baj, hogy írni sem könnyű, hanem még közben a dilemmák is sokasodnak. A bizonytalanság önmagunkban, aztán a teljes elfogultság a saját írásunkkal szemben. Ahogy szaporodnak a betűk, a gondok felhője is ráúszik a Napra.

Kegyelmi állapotok mégis vannak, mert van, amikor sikerül kiönteni magunkból azt, amit fontosnak hiszünk és a kegynek része az a nagystílus is, amivel átugorni vagyunk képesek saját hiányosságainkat.

Ezt a kis füzetet tekintjük a kegyelmi állapot részének és élvezzük a benne közvetített üzenetek tanulságát. A Semmelweis Kiadó büszke arra, hogy tevőleges részese a közreadásnak.

Táncos László
igazgató

ALMÁDI ZSÓFI

Nexus

– Kapcsolatok

Orvostanhallgatóként egészen másképp töltöm a szabadidőmet, mint régebben. Persze most kevesebb is van, de ezt nem igazán kell ecsetelnem. Ami viszont nem ilyen egyértelmű, az a minőség-beli változás. Itt minden nap egy hatalmas túra az elme számára. Ezek után egy új ötlet bebarangolása olyan akaraterőt igényel, mint újra bakancsot húzni, épp, mikor az ember hazatérve jólesően nekidől a háta mögött bezáródó bejárati ajtónak. Néha mégis a kihívás és a szellemi kaland kerekedik felül, és olyankor nem bánom, hogy így alakul, legfeljebb csak azért, mert ráébredek, mi az, amit mostanság ennyre mellőzök.

Megint mindjárt éjfél, és még harminc oldalon kellene átrágnom magam. Teljesen esélytelen... Már most mindjárt leragad a szemem. Pat persze már alszik. Miért is ne tenné? Neki valahogy egyszerűen a fejébe száll ez a sok hülyeség rögtön az első olvasásra. Ezt piszkosul irigylem tőle, de úgy tűnik, ilyen az élet. Nem mintha nekem olyan sokat kellene küszködnöm, de mégiscsak jobb lenne mellette feküdni és az álmok felé suhanni félig öntudatlanul, miközben a plafonon végigseprő fényszórók sora lassan egyetlen hullámmá, fényes jelenlété olvad össze.

Becsukom a könyvet, és szemem a jobb oldalon szétszórva heverő jegyzeteimre téved. Elveszek egy félig üres lapot és firkálgatni kezdek. Milyen jó lenne, ha nem lenne szükség erre az egész taposómalomra! Az ember bevágja az első száz oldalt, csak hogy a másnapi száz azonnal felülírja. Hiába, nem erre lett kitalálva a mamut-hajkurászó agyunk. De ha egyszer gyakorlatilag gépekkel kell felvennünk a versenyt... nos, miért is ne bővíthetnénk a háttértárat? Ha képesek az ember akarata által vezérelt képernyőt létrehozni, miért volna lehetetlen egy olyan merevlemez megalkotása, melyre tetszőlegesen használható információk szinte végtelen tárháza lenne felsorakoztatható, készen arra, hogy tulajdonosuk hasznára váljanak?

A papírról egy pálcikafigura vigyorog vissza rám. A feje felett villanykörte, csak épp nem a szokásos szövegbuborékba, hanem egy pendrive alakúba illesztve. A kimenet pedig egy kezdetleges házikóhoz csatlakozott, melyen nagy betűkkel hirdette a tábla: könyvtár. Nem, ez nem jó. Áthúzom, és helyette azt írom oda: EGYETEM. Na, mindjárt más.

Csak fel kellene csatlakozni a legközelebbi számítógépre vagy adattárra, és a kapcsolat létrejöttével már meg is indulnának a bema-golandó képletek és definíciók olyan szédítő sebességgel, hogy öröm volna nézni. Már ha egyáltalán nézni kellene, de a legfantasztikusabb, hogy még erre se volna szükség. Akár aludhatnék is közben. Pat mellett. Tetszik az ötlet... Ki ne játszott volna el hasonlókkal, miközben tudta, hogy ezzel is csak az idejét vesztegeti? De ha egyszer a még meglévő ügysem elég, minek spórolni vele?

Ahelyett, hogy nekiveselkednék az utolsó mára szánt fejezetnek, az esélytelenek nyugalomával túrom fel a táskámat. Tegnap vettem egy új füzetet. Fogalmam sincs, mire szántam, de Zac Efron mosolygós arcát egyszerűen nem tudtam otthagyni. Na jó... ez így nem teljesen igaz. Fogalmazzunk úgy, hogy Pattel olyan súlyos nevetés fogott el minket a láttán, hogy egészen biztos voltam benne, ha más nem, egy mosoly formájában még jó néhány komor percben visszatér majd boldogítani bennünket, ha elővesszük.

Gyere, Zac, most elnyered létezésed valódi értelmét!

Kinyitom a füzetet és átmásolom a minden művészi kvalitástól mentes pendrive-gólyát. Kicsit oldalra döntöm a fejem, a szemöldököm ráncolom, azután rádöbbenek, mit rontottam el. Ez egy pendrive. Csatlakozó kell hozzá, tehát szó sem lehetne békés szundikálásról. Akárhogy ügyeskedem, végül mégiscsak ott tartok, hogy kötöttséget jelent. Legyen inkább kapcsolat, kötöttségek nélkül. Egy

hatalmas adótoronyot rajzolok, köré kis pálcikaemberkéket, antennákkal a fejükön. Az egész városra kiterjedő hálózat... agyhoz kapcsolt wifi. De mi lenne, ha az egész internet elérhető volna ily módon? Még jobb!

Gyorsan lapozok egyet, mert az első két oldalt már megtöltötték a firmák és megjegyzések. Egy újabb képzeletbeli tesztalany virít a papíron, fején hatalmas napszemüveggel. Nagyítót rajzolok fölé, és csodák csodája, egy közösségi oldal legfrissebb bejegyzései sorjázna a tompított csillogású lencséken. Ha pedig az ember arra gondol, jobban érdekli az utca vagy a táj, a kép egyszerűen eltűnik és a szemüveg áttetszővé válik.

De ugyan ki akarná az unalmas városi útvonalat nézni, amin mindennap végighalad üres tekintettel maga elé bámulva? A gondolatainknak engedelmessé, sebesen száguldó internet némiképp csábítóbbnak tűnik. Ha azonban valami mégis felkelti az érdeklődésünket, csak arra kell fordítani a fejünket, egy klikk a szemüveg szárán, és már fel is tölthető az élmény.

A technika és a biológiai létezés e műremeke egészen felvilanyoz. Ez a NEXUS. Fel is írom gyorsan... Késedelem nélküli, valós idejű kapcsolat ember és gép között, mely a tulajdonos minden rezdülését azonnal fogadja és feldolgozza.

Nem kellene idegeskedni, hogy mikor jön a busz. Csak egy gondolat, és már meg is jelenik a legközelebb érkező pozíciója, sőt, akár még az is, hogy hányan utaznak rajta, vagy hogy van-e szabad ülőhely. Ha kell, alternatív útvonalat keres és ajánl.

Legyen bár az egész város nyüzsgő forgatag, de ez a kapcsolat úgy szövi bele az egyént, hogy közben tudatában van mindennek... de szó szerint *mindennek*, ami körülötte történik. Egyetlen hatalmas szöttek, melynek minden szeme látja az összes többit, mindenki elérhető a számodra és téged is mindenki elérhet. Csak kérj, és kapsz. Csak keress, és találsz. A kapcsolat szó új értelmet nyer.

Lassan a hatodik oldallal is végzek. Valami azt súgja, ideje volna az órára nézni, de még jó néhány perc eltelik, mire végre engedelmességek. Addig gyorsan megtervezek egy újabb köteleket, az energiaellátást. A lépéseket felfogó apró mechanoszenzorok a cipő talpán a nyomást energiává alakítják. Fogalmam sincs, hogy lehetséges-e, de talán érdekelt akkor, amikor az összes többi örültség testet öltött a papíron?

Felnézek. A szoba sarkaiból, az ágy alól lustán nyújtóznak felém az árnyak, melyeket az asztali lámpa fénye gyenge eloszlatni. Én azonban annyira felvilanyozódtam az alkotómunkától, hogy legszívesebben most azonnal felkelteném Patet, hogy megosszam vele tudományos fantasztikus nézeteimet. Ahhoz

képeket, hogy lány, egész nagy rajongója az ilyesminek. Biztos neki is tetszene.

Kinézek az ablakon, és már a hajnal derengését vélem felfedezni a szemközti háztömb szögletes vonalait körül, de az órára pillantva be kell látnom, hogy a hajnal még várat magára.

„Addig talán tanulhatnál valamit...”, javasolja egy hang a fejemben. Á, inkább hagyjuk. Pár év múlva úgyszólván jön a NEXUS! Elvigyorodok, azután megrázom a fejem. Ideje lenne felnőni és a vágyálmok helyett a valóságba költöztetni elmém székhelyét.

De persze nem ma! Semmit sem kell elkapkodni. Kicsoszogok a fürdőszobába, és még fogmosás közben is világmegváltó terveimet babusgatom. Holnap reggel Pat is beszállhat. Talán neki is eszébe jut valami, amivel feldobhatnánk az elképzelést.

Csörög a mobilom. Megint ugyanaz az együttes, ugyanaz a szám... de nem tehetek róla, semmi kedvem elrontani még egyet azzal, hogy a hat-harmincas ébresztőhöz társítom. A fürdőszobából víz zubogása hallatszik tompán, mintha még az is az álmok fátylán igyekezne keresztülhatolni, mint az iménti dallam.

Kikászálodom az ágyból, és valahogy elkóválygok az asztalig, ahová tegnap a farmeromat tettem. A szemem azonban a füzeten akad meg. Meg mertem volna esküdni rá, hogy tegnap nyitva hagytam az utolsó oldalon. Most azonban Zac vigyorog rám, szinte már barátságosan, mintha arról akarna meggyőzni, hogy az emlékezetem nem csal.

Ezek szerint Pat már meg is nézte a terveket. A jegyzeteimmel együtt valószínűleg sejtette is, hogy mi minden járt a fejemben tegnap éjszaka.

Szórakozottan végigpörgetem a lapokat, és az utolsó oldalon olyasmit pillantok meg, amire igazán nem számítottam. Egy újabb rajz. Ez színes ugyan, de hasonlóan elnagyolt, mint az enyéme. Egy pillanatig csak tanácstalanul állok és nézem, azután megértem.

Elmosolyodok. Azt hiszem, ideje felnőnem. De nem olyan értelemben, mint pár órája gondoltam... Ideje felnőnem hozzád, Pat.

Az utolsó oldalon egy olyasmi ház áll, mint az én első képeimen. Benne egy négytagú család, úgy, ahogyan egy kisgyerek rajzolta volna: mosolyognak, fogják egymás kezét, és a fejük fölött egyetlen apró piros szívecske virít. Mintha egyszerűen nem vennének tudomást az igazságról...

...hogy a házikó homlokzata azt hirdeti nagy betűkkel: Múzeum.

BOHUS PIROSKA

Malacka és a farkas

Ki is vagyok én?

A válasz ember. Egy egészen egyszerű emberi lény. Vannak jó tulajdonságaim és hibáim. Szeretek, nevetek, sírok és gyűlölök, mint bárki más ezen a bolygón... S ahogyan a bolygó is, úgy változok én is. Napról napra, évről évre formálódok. Reggel felkelek és megpróbálok minden napra rámosolyogni, még ha nem is mindig sikerül, mert visszahúz az ágy. Élvezem a változást, hogy mindig van valami új, noha ez néha egészen aprócska... de a legjobban azt szeretem, ha néha megállhatok és visszanezhelek, elmatathatok a régi emlékek között.

Zümmög a sok bogár,
nyugodni tér a tarka nyári táj,
lámpás fénye szűrődik át a ház álmos ablakán
Ásítzik már a mécses,
aludnia kéne a gyerkőcnek,
álommanók, hol késtek?

Hiába ölel a puha paplan,
hiába zárták szegény mumust a szekrénybe,
s hiába próbál elringatni jó anyám keze —
én még követelem jussom,
esti mese nélkül nem alszom!

Anyuska már kezdi is,
ismerős már a mese fonala,
benne van a farkas meg a malacka.

Szemem elől tovatűnik a párna meg a paplan,
s merengve nézek egy szürke téli tájat,
erdő mélyén csöppnyi piros tetős házat.
Tetején vidáman füstöl a kémény,
kis malac sertepertél a konyha mélyén.
Ám a rettentő rengeteg mélyéről
korgó hassal ordas farkas közeleg.

Egyszer csak kopognak az ajtón,
ijedtében a malac megremeg,
s óvatosan odatopog.
Elméjében a gép ekképpen forog:
„Előbb megkérdem én, ki kopog,
ajtót addig én nem nyitok.”

Kint a farkas már,
mint børsajtra, úgy gondolt a malacra,
és a pocát nyájas szóval csalogatta:
„Ázok-fázok, maj’ megvesz az isten hidege,
a szél kilencágú ostorával a hátam megverte,
engedj be, kérlek,
hiszen neked aranyból van a szíved!”

De a malacnak is megvolt a magához való esze,
s nem engedett a hitegetésnek.

Látta az orda, ez így nem megy,
eszébe jutott hát egy ravasz ötlet,
s farkas koma a szót tovább így fűzte:
„Ó, ha csak didergő hátsó két lábam beengednéd,
már egyik felemmel jót tennél!”

Meghallván ezt a malac,
nyomban zsákért szaladt,
a kondérban pedig vizet forralni kezdett.
„Nem bánom,
jöjjön hát be a hátulsó pár.”
Kis malac a zsákot az ajtóhoz tette,
az éhes farkas abba hátrált bele,
s így melengette pár percig egyik felét,
de az elégedetlenség csak felszegte fejét.
„Jaj, de hideg van!
Szél úrfi hideg ujjaival karmolássza fejem,
hadd jöjjön be az elülső felem!”
A malac az ajtót tágabbra tárta,
ha úgy akarja,
hátráljon csak a farkas a zsákba.
Az ordas, nem sejtván, mi közeleg,
a zsákba belement,
a koca mag a zsák száját kötötte meg.

Rúgkapált a fenevad,
de a börtön nem engedett.
Szaladt a malac vízért.
„No, komám, szárazon te ezt nem úszod meg!”
Már zúdította is a forró lét a fogolyra,
s a farkas nagy nehezen szabadulva,
úgy, ahogy volt,
kopaszon elloholt.

„Megállj, te malac!
Leszel te még asztaltársam,
szép piros almával a szádban.”

Futott a farkas erdőn, mezőn,
egyre csak fújta rút sérelmét,
összehívta az ordasok seregét,
megfújták a harci harsonát,
s menekült is mindenki, ki-ki merre lát.

Hallotta persze a malac is
a farkasok közelgő hordáját.
Elrejtőzött a legmagasabb fa tetejére,
ott meg, lenn mélyen, a fa tövében
néztek rá bosszúéhesen.
Most ugyan mihez kezdjenek?

A kopasztól jött az ötlet,
hogy egymás hátára álljanak,
s így majd a malachoz jutnak.
Legalulra állt a sértett, hátára meg csatlósai.
Lassanként a pocához értek.
A malac látta, hogy nincs sok hátra,
torkaszakadtából kiáltotta:
„Forró vizet a kopaszra!”
Nagyot ugrott erre az ordas,
nem törődve semmivel, csak félelmével,
futott, futott,
olyan messzire, amilyenre csak tudott.

A malac lemászott a fáról,
s látta: mindenik a nyakát szegte.
Így esett, hogy ezután
farkasbőrön heverészhetett.

Elhal a mese éneke,
az utolsó hangokat már csak a távolból hallom,
végül csak-csak eljött értem az álom.
Zöld mezők puha fűvén üldögélve
nézem az ezerszín lepkéket,
s kergetem csalfa reményeimet.



EGRESSY MOLNÁR VIKTÓRIA

Nexus

– Kapcsolatok

Egressy-Molnár Viktória vagyok, negyedéves fogorvostan-hallgató.

Mindig vonzódtam a művészetekhez, az utóbbi években a népdal, a versek és a néptánc felé fordultam. Ballagásomon szavaltam először saját versemet, azóta többször volt szerencsém egy-egy rendezvényen saját művem elszavalni vagy elénekelni. A legutóbbi alkalommal egy újságíró is a gratulálók közt volt, s a velem készült interjú nyomára megjelenik szülőföldem egyik helyi újságjában, a Pápai Naplóban.

SZAKÍTOTTUNK

Nem ütött el a hatos villamos.
A parkban nem dőltek rám a nyárfák.
Az a hétfő reggel nem volt fagyos.
Zengtek madarak, mint apró hárfák.

Láttam összefont kezét egy párnak
(érthetetlen e szép üzenet nekem),
pedig szakítottam veled vasárnap.
Kis betűvel kéne írnod a nevem,

mert csúfságot művel az, ki önző,
s ha szeretik, akkor sem szeret,
és nem is felnőtt, nem is költő,
csak egy követelőző kisgyerek.

Felelj! Mért nem szeretlek, ha szeretsz?
Ha nem szeretlek, hát mért szeretlek?
Mért nekem kéklík most is a szemed?
– Az értelem zátonyán megfeneklek.

Pedig szeretted, ha néha főztem.
– Ha éhes voltál, mindent megettél,
s ha mosogattam forró gőzben,
szépnek nevezni sohase feledtél.
A múlt ragyog, nem úgy a jelen,
és meddségén jajong a lélek.
– Szerelemre nézve nemzéseképtelen,
Nélküled nehéz: vacogva félek.

Mi lesz most a Kosztolányi térrel,
Ha nem nekünk zsidong a sok gyerek?
Az égbolton sok, parányi fénnel?
Ki mutat nekem csillagképeket?

És Pápa! Szerelmünk szép dajkája!
Fiatalságot nekünk lehelt
a Várkert százéves platánfája,
s most fukarnak lenni hogy lehet?

Az izzó fém ma kihült vasdarab.
Ne várj! Végül ezt kéne mondanom.
De torkom elnyeli a szavakat.
Talán le kéne rólad mondanom.

2011.02.14

KEGLOVITS KLÁRA ZSÁZSA

Most gyilkosok lennénk

Keglovits Klára Zsázsa vagyok, jelenleg negyedéves orvostanhallgató. Nyolcéves koromban kezdtem rímeket farigcsálni, és volt néhány évem az elmúlt időszakban, amikor rengeteget foglalkoztam szavakkal. Mostanában jóval ritkábban írok, kreatív energiáim nagy részét táncre, kis részét ajándék- és dísz tárgy barkácsolásra fordítom. Ha mégis muszáj megragadnom egy hangulatot, barkácsolok egy versfélét. Egyik tevékenységet se sikerült még kimagasló színvonalúra fejlesztenem, de magukkal tudnak sodorni – ha ezekkel foglalkozom, úgy érzem, ki tudom fejezni magam.

Régi-állandó kedvenceim Ady Endre, József Attila, Radnóti Miklós, Rejtő Jenő, Gárdonyi Géza, Fekete István, Bulgakov, Agatha Christie, J.F. Cooper, Arthur Ransome..., az utóbbi időben pedig beleástam magam Salman Rushdie világába. Mostanában inkább olvasós időszakot élek, gyűjtögetek a következő írók időszakokra. Amennyit csak lehet, táncolok, latin és hastáncre járok, a mozgás művészetében igyekszem kiélni rajongásomat a zene iránt. Szabadidőmben legszívesebben emberek közt vagyok. Szeretek nagyokat nevetni.

MOST GYILKOSOK LENNÉNK

Hiába is, hogy tudható:
csak félidegen sejtcsomó! –
forma nélküli tartalom
rövidke létét hordozom.

Még nem biztos, még nincs jele,
huszonnyolc nap még nem telt le,
most még csak nem kívánt teher:
tudatunk küszöbén hever.

Belébotlok? Nem eshetek...
dúsan dőltek ránk a hetek,
szerelmesen, felelőtlen –
mindenünket levetkőztem.

Gyanús gondok jöttek sorban:
a gépemben talán por van?
Tán kukacok, talán sejtek,
még nem tudom, mit is rejtek.

Alhasszorító pár napon
magam jövőbe álmodom.
Ébredéskor, harmadik nap
belül bizonyosság fakad.

Csöpp barázda a méhemen:
befogadni még képtelen.
Nem tapad, könnyen kicsúszik,
véres tócsaként búcsúzik.

Ó, ha tapadna a drága!
Muszájdöntés volna. Fájna.
De ha tiltakozik agyunk:
kilöknénk – s gyilkosok vagyunk.

TERMÉSHOZÓ

Csöndmesével altatok,
ölembe bújva hallgatod.
Kis forró fejed leteszed,
méhem a mélyben megreteg.

Fényhadjad termőre szántom,
szikrát vet a barázdákon.
Sólyom szárnyal, zsengett érlel,
aratok a levelével.

Bő termésünk sós gabona,
Nap illik a homlokodra.
Eső illik tenyeredbe,
lezúdul az ölelésre.

F É S Z E K

Esők között, sziklák szívéén
egy fa lélegzik – hallgatom;
gyöngye szívárványok ívéén
mélyen mocorog az atom.

Sárgászöld fény a jegene,
lombját vigyázza egy madár,
fészke a világ teteje,
piros szeplős szél a határ.

Vak volt a madár, de tessék,
szeme világot így kapott:
ég áldozta érte testét,
kékmagából egy darabot.

Ég adta neki a szemet,
csőrében tartja a napot,
fészeknyi fiókat etet,
s a naptól mindegyik ragyog.

Ezüst-arany-gyémánt tojás,
fénybe vesző ködkatlanok,
tűzliliom, csillagfolyás –
tán a Tejúton hasalok.

Csípőmet nyomják a kövek,
combomat dörzsöli homok,
derekamon csillagövek,
fű nő be – már mindent tudok.

BIOGEOKÉMIAI CIKLUS

Fényből növény, abból növényevők:
így nyerik ki egymásból az erőt;
s te lehetsz akár csúcsragadozó –
a lebontóké az utolsó szó.

Z E N É T !

Levegőt! Adjatok ritmust, dallamot!
Táncoló, önfeledt, szilaj hullámot!
Tökéletes Egyesülés...! Akarom!
Két higanycsepp a tiszta üveglapon...

B Á L

Téli rózsatánc szikrázó hóruhában,
egy fecskeszárny libben sötétnél puhábban.
Forgó szédület és zene áramol,
s nézni minket megtorpan egy meteor.

V É G T E L E N K Ö Z E L S É G

A jól ismert és mégis százszor új,
a szél, a szellő, ahogy egyre fúj,
ami percről-percre változik,
ami mégis, mégis a régi mindig.
Friss illat, levegő, távoli zúgás,
kék, lila, fekete, szürke óriás,
az égen átzuhanó fehér csík,
a csöndbe, a végtelenbe beléhasít.
Egy illat, lehelet, a végtelen szaga –
itt van körülöttem a végtelen maga.

K A P C S O L A T

Csupa titkok ők, bár jóindulat,
s összemosódik ott minden illat,
és kedves szemek tekintenek rád,
de kíváncsiságod útjában rács,
sőt tömör fal az, ami elválaszt,
pedig a fal: maga a kapcsolat.

KLEINER DÉNES

Kleiner Dénes vagyok, most negyedéves gyógyszerészhallgató. Mátyásföld kertjei közt nevelkedtem, talán ezért szeretem a természetet. Sokat sportolok, jórészt futok, de ha lehet, még többet kirándulok. Néha-néha betűket firkálok a papírlapokra, és versnek nevezem őket. Most is egy ilyet küldtem, remélem, élvezetes...

Synapsis

Lüktetve törtet a nátrium influx,
Míg a depolarizáció az axonon fut,
Míg kalcium-csatornák feszülten várnak.
Majd megjön a jel, mire oly soká vágytak,
S a kalcium szétterjed az aktív zónában:
Mitől a vezikulák a membránhoz vágynak,
És szuicid fúzióval transzmittert köpnek.
Acetil-kolin a szinaptikus részben
Diffúzan ögyeleg,
Dolga szerinte nincsen...
Mígnem receptort talál a közeli membránon,
Hogy csatornát, vagy proteint aktiváljon,
Majd továbbáll innen, akár egész a vérbe,
Vagy észterázba akad, és elbomlik menten...
De akármilyen történjék, hidrolízis a vége.
Ám közben beszalad a szómába az információ,
És az axondomb dönt: „Legyen hát depolarizáció!
És lüktetve törtesse az információ!”
...Hisz ez csak egy gondolat... Ezernyi táncoló nexus...

KÖNCZER STELLA

Szorosán



MÓDOS DEZSŐ

Viharok

Ki vagyok? Immáron ötödéves orvostanhallgató,
aki különönc kutatónak tanul, és néha, ha rájön az
öt perc, ír néhány sort a naplójának. Valamelyiknek.
Ezekből emeltem ki pár gondolatot.

Villámcsapások körbe-körbe,
Félelemmel teletöltve.
Várok valami jelre,
Hogy érdemes-e bíznom.

A villám tüzet élesztett:
A tűz elhamvadt csendesen.
Úsznak a fellegeken
Az érzelmek hamvai.

Elszállnak messze a hamvak.
Követnek, mint a vadludak
Az ősi vándorutat:
Mindig velem élnek.

Hiába jó újabb villám,
Ha hamvak takarják pillám.
Igaz, csak kihült csillám,
De égnek tudat alatt.

A hamvak megégetnek mást,
Kiből jött szívembe villámlás.
Látja, micsoda vívást
Okoz lelkem csöndjében.

F É N Y L Ó (K)

Nem én akarom elpusztítani.
Meghagyom a világ mocskának.
Hasítsa szét az a gyémántot,
Hervassza a liliomszirmokat.
Különben olyanná válna, mint én:
Küzdővé, harcossá: égetővé.
Nem szórna többé kristályszirmokat...
Mert elégetném, mit adhatott.
Pedig Ő kell a világnak.
Igaz, az el fogja pusztítani...
2009

Nexusok Budapesten:
Éjjel van körben.
Pókháló-vezetékek
Visznek híreket.
Villamos szalad
Megállíthatatlanul
Ázott síneken.
Dér csípte fejét,

A messzeségbe tekint.
 Megélte, mit kell.
 Gyermeki bájjal
 Néznek egymásra. Mivé
 Válnak később?
 Vörös fémkígyó
 Hasít bele a tájba,
 Hazasegíthet.

A METRÓBAN

Ketten ülnek mélabúsan.
 Kezüik a gumicukorban.
 Bámulják az aluljáró népét:

Lány szexin kifestve sétál.
 Ráragadva ezer szempár.
 Tizenhat, ha elmúlt talán.

Anya lánya elmúlt ötven,
 Pörög a pletyka, miközben,
 Jön a kék kígyó, a metró.

Tar koponyán néhány hajszál,
 Szemét friss hírek mozgatják,
 Van mit tenni még őszben is.

Fekete szépség táncol el,
 Látszik, jó pasit szedett fel.
 Legalábbis jó gazdagot.

ERDÉLYI ALTATÓ

Feküdj le a vetett ágyba!
 Tedd a fejed a párnára!
 Hunyd le nehéz pilláidat!
 Izmaid most ellazulnak!
 Lelked lassan sasszárnyra kel,
 Távoli útra indul el:
 Erdélyország, hegy, völgy várja.
 Magyarok másik hazája.
 Sasszárnyon repülve lelked
 Egy apró faluba süllyed.
 És szemed előtt a hegyek
 Ezer zöldben fürödnek meg.
 Haragosan az égbe törnek
 Az őserdei fenyvesek.
 Valahol elvitte a szél,
 Ott apróbb fényes erő kél.

Lombosok zöldje is akad
 Néhol a fenyőfák alatt.
 Lejebb sárgáll kaszáló,
 Nincsen sehhol semmi szántó.
 Csörgedezik a „pataka”
 A zöld ormok orra alatt.
 Csak zúg és dobog. Hallod-e?
 Ilyen a természet-zene.
 Madárdal énekel bele.
 Mint szóló fuvolazene,
 Az alaphang zúgásából
 Kiválik a trillaszó.
 Sűrű fenyőnek illatán,
 Hozza szellő, mint egy tálcán,
 Erdély pityókás kenyerét...
 Érzed már friss, fanyar ízét?
 Kezedbe kerül egy kevés
 Kített házi csokoládé.
 Olvad ajkadon. Szádban most
 Keser-édes íze honol.
 Elnehezült vánkosodon
 Álomba visz a vad vadon.
 Kutya ugatása hallik,
 És lelked mára elalszik.

PATONAI GABRIELLA

Cseppgyémántok

Patonai Gabriella vagyok, a SOTE Fogorvos-tudományi Karán másodéves hallgató. Gimnazista éveimtől foglalkozom aktívan költészettel. Írtam verseket különböző osztályműsorokra, illetve a Nemzeti Tankönyvkiadó „Megírország” pályázatán tavaly országos 2. helyezett lettem a verseimmel. A verseimmel az élet igazi értékeire szeretném felhívni a figyelmet, és ha ezzel hatni tudok az emberekre, az a legnagyobb elismerés.

Aranyozott felhő úszik az égen,
 Átöelve megannyi messzeséget.
 Ezernyi kis csepp evez egy hajóként,
 Hisznek egy célban: küzdeni a jóért,
 S e távoli fény összeköti őket,
 Ha legelnek vagy szélpásztorok jönnek,
 Gyöngyöző folyamként lebegnek várva,
 Hogy óriásként szálljanak világra.
 És ha kell, láthatatlanul a nappal
 Örömszíneket festenek hét arccal,
 Vagy jéggé dermedve várják, mi végzet,
 De összetartanak testvérek végett.
 Mi űzi őket és mit szól a határ,
 Millió keverék, egyedi talány,
 Kinek egyetlen csepp talán új ország,
 Ismeretlen völgy, mely most még foszlány...
 Szikkadó sivatagnak élet e víz,
 A tavaknak léte, mint sónak az íz,
 De a perzselő tűznek hulló halál,
 Gyilkosa vályognak, mi homokon áll.
 Mit tegyen az esőcsepp e világban:
 A tény, hogy életet adhat egy fának,
 Az pusztulást hozhat apróbb virágnak,
 Viszont életet énekelhet sok madárnak...
 Vívódó, bús esőcseppek az égen,
 Kívül aranyak, de bent bánat éget:
 Bár ott vannak egymásnak, kint a világ,
 Hol döntések várnak az élet során,
 S nem tűnnek mindig, mindenhol aranynak,
 De látniuk kell, mi fontos a napnak,
 Ki az, ki nélkül élni nem akarnak:
 Akiért készek szerte-szét szabdalva
 A bizonytalan mélybe alászállni,
 Meglátni az aranyat, mindezt kívárni.
 Mert mit számít, mit suttog ezer szellő,
 Mit gondol a soha nem ismert erdő,
 Ha a csepp számára az a gyémánt elvész,
 Mely támasz minden percben, mint földnek termés.
 Gondold meg, kik arany-fényű gyémántok,
 Kik bevilágítják napként világod,
 S ne bánkódj, mit gondol az agyag és fém,
 Az a fontos, hogy felhődhöz hazatérj,
 Értsd: ők tudják, csak apró cseppecske vagy,
 De lehetsz hét fény, ne becsüld le magad,
 Úzd el a sötétet ösvényük elől,
 Cserébe utad víg napfényt ölt;
 Keresd gyémántjaid, becsüld meg őket,
 Mert csak ők válthatják meg e földet!

RÁDI KATALIN

Rádi Katalin vagyok. Budapesten születtem 1986. december 3-án. Jelenleg ötödéves vagyok a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karán. Már a gimnáziumban is szerettem a verseket, mind írni, mind olvasni, mind szavalni. Fontos dolognak tartom, hogy az egyetemi reál tantárgyak tanulása mellett az ember időt fordítson a művészi tevékenységekre. A versírás mellett szívesen táncolok és zongorázom.

Borostyán

Évmilliókat hordozok magamban.
Dermedve, megfagyva, feláldozva mindent a máért.
Nevetek a csillagképeken, a robbanás okozta tévelyen.
Én már létezem, csak várok Rád, megváltóm vagy. Imám.

Így rendelte a Mindenható, világunkat igazgató.
Lét-elem, ami van, és nem képzelet, valóság.
Ami csak akkor bont szívárványt, ha az ég a földdel egybeér.
És a villám a vulkánnal lesz egy test és vér.

Borostyánkőben érkezem, és a nyakadban mint ékkő létezem.



HORVÁTH DOROTTYA

Érintés

TÖMÖSVÁRY SZONJA

Frédi és Béni

Születtem Budapesten, 1978. április 14-én.
Harmadszorra indulok a pályázaton. Ezt megelőzően szoborral, festménnyel indultam, és flamenco táncot mutattam be.
A Moravcsik Alapítványnál dolgozom. Írtam már novellát, mesét is, de ezen a pályázaton a csatolt párbeszéddel veszek részt.

Frédi: Képzeld, Béni, megyek dolgozni, kőfejtő leszek, majd katona!
Béni: Ugyan, Frédi, nem neked való a hat tonna!
Frédi: Béni, nézel majd, mint Rozi néni!
Béni: Míg Frédi dolgozik, én elviszem Irmát és Vilmát, és veszek nekik bundát.
Vilma: Jaj, Frédikém, végre dolgozni mész! Már látom előre, hogy én leszek a vendéglátó s eljön hozzám a sok szájtató!
Irma: Oh, Vilma! Az én Bénim nem olyan hős, mint a te Frédid!

KŐKOBAKINÁL FELVÉTEL:

Frédi: Én vagyok az, Frédi, feleségem, Vilma, én vagyok a nyerő ma, izmom, mint az erős fokhagyma.
Kőkobaki: Önbizalomban nincs hiány, maga egy szép példány. Hol az érettségi bizonyítvány?
Frédi: Felnőtt ember vagyok! Erőm tán nem megnyerő?
Kőkobaki: Számolni tud-e?
Frédi: Minek ide számtan? Nem vagyunk mi hárman!
Kőkobaki: Aki nem tud számolni, nem tud követ fejteni!
Frédi: A szíve is kőből van.

Béni: Megfejtetted már a követ, te nagykövet?
Frédi: Hát persze! Én vagyok a legjobb! Hé, Vilma, mi ez rajtad ma?
Vilma: Hát nem szép a néni, most vette nekem Béni.
Frédi: Béni, te nőcsábász, féltékeny, vagy nem vitás.

OTTHON:

Frédi: Vilma, nagyon fáj a hátam ma.
Vilma: Elmegy Béni helyetted ma. Én meg Irma gondodat viseljük ma.

(Kis idő múlva megérkezik Béni feldúltan, és ott találja őket nevetve, szórakozva.)

Béni: Hé, Frédi, te szélhámos!
Frédi: Nem vett fel a hitvány, mert nincs bizonyítvány.
Vilma: Frédi, most marad minden a régi?
Frédi: Nem, drágám, mostantól te leszel a párnám!



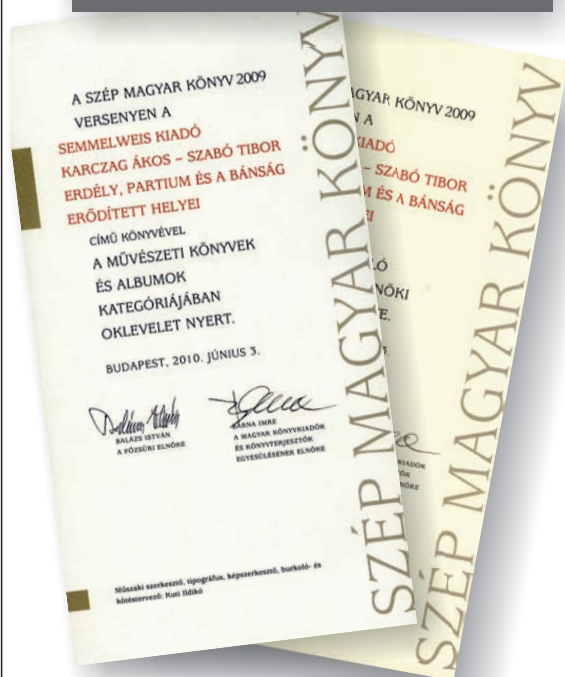
Karczag Ákos, Szabó Tibor:

Erdély, Partium és a Bánság erődített helyei

a Semmelweis Kiadó Karczag Ákos – Szabó Tibor: Erdély, Partium és A Bánság Erődített helyei című könyvével

A művészeti könyvek és albumok kategóriájában oklevelet nyert.

Továbbá elnyerte dr. Sólyom László köztársasági elnöki különdíját is



Egy könyv árából két könyv!

2011. március 15-től április 15-ig!

Rendkívüli lehetőséget kínál a Semmelweis Kiadó a tavaszi ünnepek alkalmából!

Egy könyvet adunk barátodnak, szeretteidnek is, vagy akit meg szeretnél lepni!

Úgy vásárolhatsz meg egy könyvet, hogy annak párjával mást is megajándékozhas!

Hozz magaddal még egy vásárlót!